

Mabel Collins

Idila Lotusului Alb

Editura Șapte

Mabel Collins

**IDILA
LOTUSULUI ALB**

urmată de

Povestea lui Sensa
comentarii de Mabel Collins

Comentarii la Idila Lotusului Alb
de T. Subba Row

Traducere de **Daniel Bichiș**

Editura Șapte
București — 2016

**ACEASTĂ CARTE ESTE DEDICATĂ
CELUI CARE ÎI ESTE INSPIRATORUL
ȘI ADEVĂRATUL AUTOR**

PREFAȚĂ

Suntem încântați să vă oferim această lucrare care, chiar dacă este scrisă sub forma unui roman, are o profundă semnificație spirituală.

Paginile ce vor urma conțin o poveste ce a fost spusă în toate vremurile și de către toate popoarele.

Este tragedia Sufletului.

Atras de Dorință, el cade în păcat. Forțat să se regăsească prin suferință, el cere ajutorul Spiritului interior salvator și, prin sacrificiul final, atinge apoteoza și răspândește binecuvântarea asupra întregii umanități.

Este povestea unei inițieri, scrisă într-un limbaj cald și minunat, ce poartă marca veridicității datorită simplității și demnității sale.

– *Editoarea*¹

¹ Detalii despre povestea scrierii acestei cărți și cine îi este adevăratul autor în primul capitol al Istoriei lui Sensa (pag. 163-165).

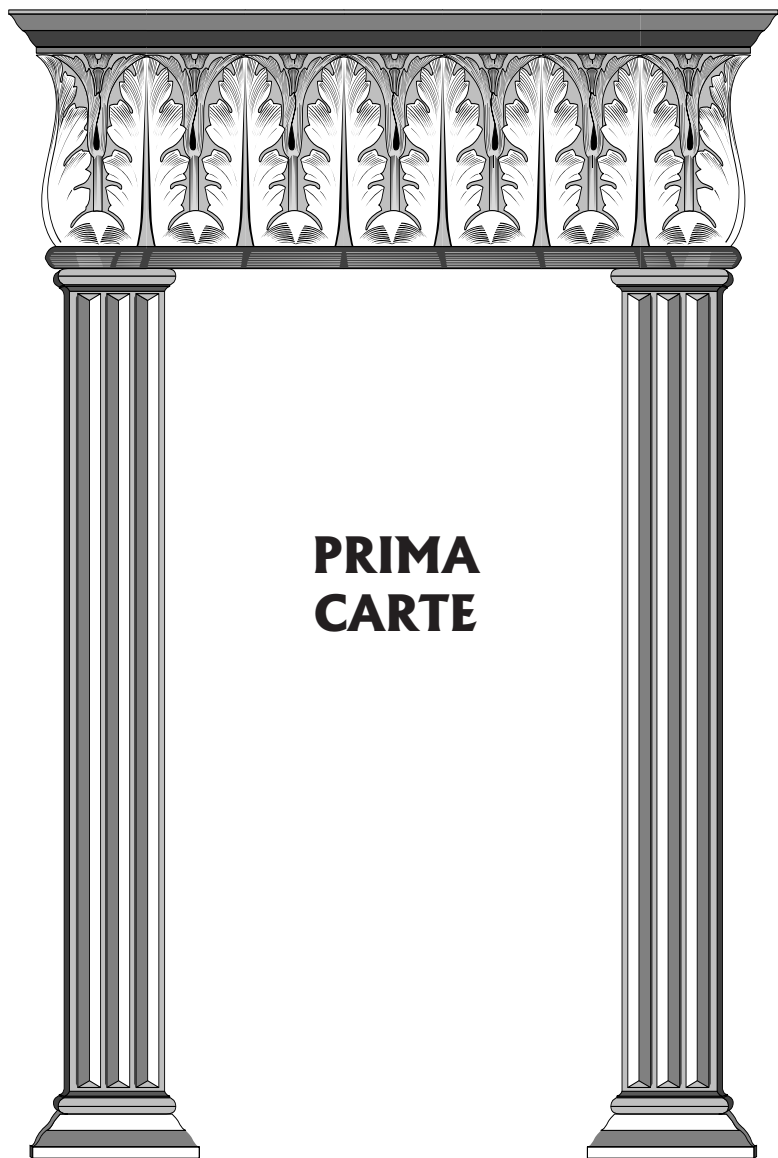

PROLOG

 n fața tuturor eram singur, singur în mijlocul unei mulțimi, făptură izolată în mijlocul unei gloate unite. Și eram singur pentru că dintre toți oamenii, frați ai mei, care știau, eu fusesem singurul care nu doar știam, ci îi și învățam pe alții. Îi învățam pe credincioșii adunați la poarta Templului și eram mânat să fac asta de însăși forța ce izvora din sanctuar. Nu mă puteam da în lături căci, în obscuritatea Sfintei Sfintelor din Templu, percepușem Lumina vieții interioare și fusesem împins să o revelez, iar ea era ceea ce mă susținea și-mi dădea putere.

Căci, de fapt, cu toate că am murit, a fost nevoie de zece preoți ai Templului pentru ca să mă conducă spre moarte, iar în ignoranța lor, ei au crezut că totul se făcuse prin propriile lor puteri.

**PRIMA
CARTE**

Capitolul I

ncă înainte ca barba să-și fi crescut puful moale pe obrazii mei, am pășit pe poarta Templului pentru a-mi începe noviciatul și a intra în casta preoților.

Părinții mei erau păstori, trăitori în afara orașului. Mai trecusem de zidurile sale o singură dată înaintea zilei când mama m-a condus la poarta Templului. Era o zi e sărbătoare și mama, o femeie simplă și muncitoare, își atingea două scopuri prin această călătorie. Mă ducea pe mine până la destinație, iar apoi se ducea să se bucure de un scurt răgaz de odihnă în mijlocul atâtor lucruri atractive și distractive pe care i le oferea orașul.

Eram fascinat de mulțimea de oameni și de zgomotele străzilor. Cred că dintotdeauna am avut tendința de a mă abandona marelui Tot din care eu sunt doar o parte infimă – căci abandonându-mă astfel, pot să absorb din nou în mine principiul care susține viața.

Dar nu trecu mult și am ieșit din acea înghesuală plină de agitație. Am intrat într-o câmpie largă și plină de verdeață, la extremitatea căreia curgea prea-iubitul nostru

fluviu sacru. Cât de limpede revăd chiar și acum această scenă!

Pe malul apei acoperișurile sculptate cu ornamente strălucitoare ale Templului și ale clădirilor ce-l înconjurau străluceau în aerul limpede al dimineții. În mine nu era nici teamă și nici vreo așteptare anume. Eram doar curios să descopăr dacă viața înăuntrul acestor ziduri era atât de frumoasă pe cât îmi închipuiam eu că ar trebui să fie.

La poartă stătea un novice îmbrăcat cu o robă neagră, ce vorbea cu o femeie din oraș care adusese ulcioare pline cu apă și cerea insistent ca un preot să vină să le binecuvânteze. În felul acesta povara sa ar fi devenit mai prețioasă – ceva pentru care poporul superstițios era dispus să plătească mult.

Trăgeam cu ochiul printre gratiile porții, așteptând să ne vină rândul să vorbim, iar ceea ce vedeam m-a umplut cu o teamă respectuoasă. Această teamă a persistat mult timp, chiar și după ce am ajuns să fiu în contact ceas de ceas cu persoana care mă impresionase atât de mult.

Era unul dintre preoții cu robă albă, care venea lent pe drumul larg ce ducea spre poartă. Nu mai văzusem vreunul dintre acești preoți îmbrăcați în alb decât cu ocazia singurei mele vizite anterioare în oraș. Zărisem atunci pe câțiva dintre ei în barca sacră ce plutea în mijlocul unei procesiuni pe fluviu.

Dar acum acest preot era aproape de mine, se îndrepta spre mine – așa că mi s-a tăiat răsufierea.

E drept că aerul era foarte liniștit dar, pe măsură ce preotul se mișca prin penumbra drumului, aceste haine albe de ceremonie dădeau impresia că niciun fel de vânt terestru nu ar fi putut să le miște. Mersul său părea la fel de imper-

turbabil. Se mișca, dar mersul său semăna foarte puțin cu felul impetuos în care merg ceilalți muritori.

Privirea îi era îndreptată spre pământ, așa că nu i-am putut vedea ochii; dar, de fapt, mă temeam groaznic de clipa în care pleoapele coborâte se vor fi ridicat. Pielea îi era albă, iar părul auriu lipsit de strălucire. Barba era lungă și bogată, dar avea același aspect straniu de nemișcare, părându-mi aproape sculptată. Nu mi-o puteam imagina fluturând în lături. Părea a fi sculptată în aur și fixată pentru eternitate. Aceași impresie mi-o dădea întreaga sa făptură – ca fiind o persoană deja ieșită din lumea oamenilor obișnuți.

Novicele privi în jur, atenția fiindu-i atrasă probabil de intensitatea privirii mele, căci la urechile mele nu ajungea niciun sunet de pași venind dinspre preot.

– Oh, iată-l pe sfinția sa, preotul Agmahd – îl voi ruga pe el.

Închizând poarta în urma lui, novicele se îndepărtă și l-am văzut vorbind cu preotul, care își înclină ușor capul. Apoi se întoarse, luă ulcioarele din mâna femeii și le duse la preot, care își puse o clipă mâna pe ele.

Femeia își primi înapoi ulcioarele cu mii de mulțumiri, iar noi am fost întrebați de motivul venirii la Templu.

Curând după aceea, am fost dat pe mâna novicei îmbrăcat cu robă neagră. Nu eram trist, doar destul de șperiat. Nu-mi păsase prea mult de sarcina de a îngriji oile tatălui meu, fiindcă urechile îmi fuseseră deja umplute cu faptul că urma să fac parte din cu totul altceva decât turma oamenilor obișnuți. Această idee face ca biata natură umană să treacă prin încercări încă mai grele decât aceea de a-și părăsi pentru totdeauna casa părintească și a urma o cale a vieții complet nouă și necunoscută.

Poarta Templului se roti în spatele meu și bărbatul îmbrăcat în robă neagră o încuie cu cheia mare care îi atârna la brâu. Dar acest lucru nu-mi dădu senzația că aș fi fost închis, ci doar conștiința faptului că sunt izolat și separat. Căci cine ar fi putut asocia ideea de încarcerare cu decorul ce se desfășura în fața ochilor mei?

Ușile Templului se aflau în fața porții, la extremitatea opusă a unui drum larg și minunat. Nu era un drum natural, mărginit de copaci plantați în pământ și crescând spontan, ci era străjuit de mari tuburi de piatră, în care erau plantați arbuști enormi, care în mod evident erau tăiați și cultivați cu mare grijă, astfel încât să ia acele forme ciudate pe care le aveau. După fiecare arbust se găsea o piatră cubică, pe care era sculptată o imagine. Cele care se găseau mai aproape de poartă erau imagini de sfincși și alte animale mari cu față umană, dar mai apoi nu am mai îndrăznit să-mi mai ridic ochii curioși spre ele. Și asta pentru că văzusem că, purtat de plimbarea sa încolo și înapoi, preotul cu barbă de aur Agmahd se apropia de noi.

Mergând alături de ghidul meu, îmi țineam privirile coborâte spre pământ. Când el s-a oprit, m-am oprit și eu și am descoperit că privirile îmi erau ațintite asupra poalelor robei albe a preotului. Acestea purtau delicate broderii formate din caractere aurii: atât era deja suficient pentru ca să-mi capteze atenția și, o vreme, să mă umple de uimire.

– Un nou novice? am auzit spunând o voce foarte liniștită și blândă. Bine, du-l la școală, încă nu este decât un puști. Ridică-ți privirea, băiete, fără frică!

Astfel încurajat, mi-am ridicat ochii și-am întâlnit privirea preotului. Atunci am observat, în ciuda tulburării, că ochii săi aveau o culoare schimbătoare, fiind când albaș-

tri, când gri. Dar, în ciuda blândeții care îi umplea, nu-mi dădeau încurajarea pe care o auzisem în voce. Erau calmi, ce-i drept, plini de cunoaștere, dar mă făceau să tremur din toate încheieturile.

Ne făcu semn să ne vedem de treabă și își reluă plimbarea monotonă de-a lungul drumului larg, în vreme ce eu, mai predispus să tremur decât fusesem vreodată, mi-am urmat în tăcere ghidul tăcut. Am intrat prin marea poartă centrală a Templului, ale cărei laturi sunt făcute din mari blocuri de piatră neșlefuită. Bănuiesc că ceva de genul unui acces de panică s-a abătut asupra mea după întâlnirea inchizitorială cu ochii preotului, fiindcă am privit aceste pietre cu un vag sentiment de groază.

Ajuns înăuntru, am văzut că de la poarta centrală pornea un pasaj ce continua drumul de acces, trecând în linie dreaptă prin interiorul clădirii. Dar nu aceasta era calea noastră. Am luat-o în lateral și am ajuns într-un păienjeniș de mici coridoare, trecând rând pe rând prin mai multe încăperi goale.

În cele din urmă am intrat într-o cameră mare, magnifică. Spun că era magnifică, cu toate că era complet goală și lipsită de mobile, cu excepția unei mese aflată într-un colț. Dar proporțiile sale erau atât de armonioase, iar structura sa atât de elegantă, încât până și ochii mei, neobișnuiți să discearnă frumusețile arhitecturale, erau ciudat de impresionati, umpluți de o senzație de bunăstare.

La masa din colț stăteau doi tineri ce copiau sau deseneau, nu vedeam prea bine ce. Puteam doar să constat că erau foarte ocupați și am fost surprins să văd că și-au ridicat doar puțin capetele ca să ne observe atunci când am intrat. Dar, înaintând, am observat că în spatele uneia dintre pie-

trele mari care ieșeau din zid se afla un preot bătrân, cu robă albă, care privea la o carte pe care o ținea pe genunchi.

Nu ne-a observat până când ghidul meu s-a înclinat în fața lui, plin de respect.

– Un nou elev? întrebă preotului, întorcând spre mine privirea cercetătoare a ochilor săi stinși, care păreau încețoșați. Ce știe să facă?

– Nu mare lucru, cred, răspunse ghidul meu, vorbind despre mine cu un ton ușor disprețuitor. Nu-i decât un fiu de cioban.

– Un fiu de cioban, reluă ca un ecou preotul, înseamnă că n-avem ce face cu el aici. Mai bine ar lucra în grădină. Ai învățat cumva să scrii sau să copiezi desene? întrebă, întorcându-se spre mine.

Fusesem învățat cât de cât să fac aceste lucruri, în măsura în care fusese cu puțință, fiindcă aceste lucruri erau rareori făcute în afara școlilor de preoți și a puținelor persoane cultivate din afara castei preoțimii.

Bătrânul preot îmi privi mâinile, apoi se întoarse spre cartea sa.

– Va trebui să învețe odată și odată, spuse el, dar acum sunt mult prea îngropat în muncă pentru ca să-l învăț. Am nevoie de ajutoare pentru munca pe care o desfășor, dar cum trebuie să termin toate aceste papirusuri sacre nu pot să mă opresc ca să învăț un ignorant. Condu-l la grădină, pentru o vreme cel puțin, iar eu o să mă ocup când și când de el.

Ghidul meu s-a întors și a ieșit din cameră. După ce am aruncat o ultimă privire spre frumusețea acelei încăperi, l-am urmat.

L-am urmat coborând un pasaj lung, lung, a cărui penumbră era rece și reconfortantă. La capătul său se afla o poartă de grilaj, în loc de ușă, iar odată ajuns acolo ghidul meu trase de un clopot ce răsună puternic.

După ce dangătul clopotului amuți, am așteptat în tăcere. Nu veni nimeni, așa că ghidul meu trase din nou de clopot. Dar eu nu mă grăbeam deloc. Apăsându-mi fața de bare, priveam spre o lume atât de minunată, încât mi-am spus în gând: „N-ar fi deloc rău dacă preotul cu ochii încețoșați nu ar dori să mă scoată din grădină o vreme!”

Făcusem un drum lung prin arșiță și praf, de acasă până în oraș, iar odată ajuns acolo străzile pavate ale acestuia păruseră extrem de obositoare picioarelor mele obișnuite cu câmpiile. După ce trecusem de pragul Templului, mersesem doar pe acea cale largă, unde totul mă umpluse de o teamă atât de profundă, încât de-abia dacă îndrăznisem să mă uit în jur.

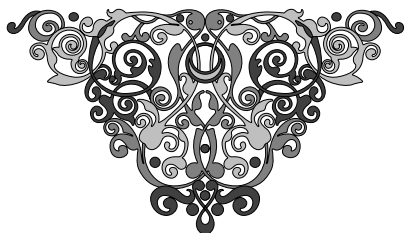
Dar aici era o lume de o splendoare delicată și reconfortantă. Niciodată nu mai văzusem o astfel de grădină.

Era plină de verdeață, o verdeață profundă; era zvon de apă, murmurul unei ape blânde, domolite, gata să-l ajute pe om și să-l răcorească în mijlocul arșiței, o apă datorită căreia grădina era plină de culori magnifice și de plante luxuriante.

Clopotul sună a treia oară – și atunci am văzut o persoană, îmbrăcată în robă neagră, apărând din mijlocul marilor frunze verzi. Cât de nepotrivită părea roba neagră într-un asemenea loc! Și m-am gândit disperat că în curând la rândul meu urma să fiu îmbrăcat într-un astfel de veșmânt, că voi fi obligat să umblu printre frumusețile

voluptuoase ale acestui loc magic asemenea unei creaturi rătăcite din sfera întunericului.

Persoana se apropia, frecându-și roba aspră de frunzele delicate. Priveam cu un interes trezit brusc la fața celui care se apropia și căruia bănuiam că-i voi fi dat în grijă. Și pe drept motiv îl priveam astfel, fiindcă o asemenea figură poate trezi interesul în pieptul oricărui om.

Capitolul II

 e vreți? întrebă bărbatul pe un ton nemulțumit, privind-ne prin grilajul porții. Azi dimineată am trimis la bucătărie chiar mai multe fructe decât trebuia. Și nu vă mai pot da alte flori astăzi; toate care pot fi culese sunt necesare pentru procesiunea de mâine.

– Nu am nevoie nici de fructele, nici de florile dumitale, îi spuse ghidul meu, care părea încântat de ocazia de a-și asuma un ton arogant. Ți-am adus un nou elev, doar atât.

Descuie apoi poarta, îmi făcu semn să trec prin ea și, în timp ce o încuia în urma mea, plecă fără să mai scoată vreun cuvânt, de-a lungul coridorului care acum, văzut dinspre grădină, părea atât de întunecat.

– Un nou elev pentru mine! Și ce-ar trebui să te învăț, fiule de țăran?

Îl priveam în tăcere pe acest om ciudat. Cum i-aș fi putut spune eu ce anume să mă învețe?

– Oare despre misterele creșterii plantelor trebuie să te învăț? Ori despre misterele creșterii păcatelor și înșelătoriilor? Nu, copile, nu te mai uita așa la mine, ci meditează

asupra spuselor mele și le vei înțelege odată și odată. Acum, vino cu mine și nu te teme.

Mă luă de mână și mă conduse pe sub înaltele frunze ale plantelor, spre sunetul apei. Cât de încântător răsuna în urechile mele acel ritm delicat, strălucitor și muzical!

– Acesta este sălașul Mamei noastre din Lotus, spuse bărbatul. Așează-te și umple-ți privirile cu frumusețea sa cât timp eu lucrez; căci am de făcut multe lucruri la care tu nu ai cum să mă ajuți.

N-a trebuit prea mult, într-adevăr, ca să mă scufund în iarba verde și doar să privesc – să privesc uimit, plin de admirație, cuprins de o teamă respectuoasă!

Acea apă – cea apă cu murmur delicat – nu exista decât pentru a da viață Reginei florilor. Mi-am spus în gând: „Ești cu adevărat Regina tuturor florilor imaginabile:

LOTUSUL ALB.”

Și pe când priveam visător spre floarea albă cu inima moale, picurată cu stropi de aur, pe care, în entuziasmul meu tineresc, o asemuiam emblemei însăși a iubirii pure, romantice – în timp ce o priveam floarea parcă își schimbă forma – încep să crească – să se ridice spre mine. Și deodată, sorbind din șuvoiul apei cu sunet blând, oprindu-se pentru a-și șterge stropii răcoritori de pe buzele sale, apărui în fața mea o femeie cu piele lăptoasă, cu părul ca un praf de aur. Uimit, am privit-o și-am dat să mă apropiu de ea, dar înainte de a putea să fac vreo mișcare, întreaga mea conștiință m-a părăsit și bănuiesc că am leșinat. Pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc este că stăteam întins pe iarbă, simțind apa rece pe fața mea, iar când am deschis ochii am văzut fața ciudată a grădinarului cu veșmânt negru, ce se apleca spre mine.

– Te-a copleșit căldura? mă întrebă, ridicând o sprânceană în semn de uimire. Pari un flăcău prea puternic ca să leșini de căldură, cu atât mai mult într-un loc răcoros ca acesta.

– Unde este Ea? a fost singurul meu răspuns, în timp ce încercam să mă ridic pe coate și să privesc spre covorul de lotuși.

– Ce?! strigă bărbatul, a cărui întregă făptură păru a se schimba, căpătând un aspect de blândețe pe care nicio dată nu mi-aș fi închipuit că-l poate avea o față atât de lipsită de frumusețe din naștere. Ai văzut-o? Dar nu – prea mă grăbesc să cred asta. Ce anume ai văzut, băiete? Nu te feri să-mi spui!

Bunătața zugrăvită pe chipul său m-a ajutat să-mi adun simțurile răscolite și tulburate. I-am spus ce anume văzusem și, în timp ce vorbeam, priveam spre covorul de flori de lotus cu speranța că femeia albă se va mai apleca o dată pentru a-și astâmpăra setea din pârâiaș.

Atitudinea ciudatului meu profesor s-a schimbat pe măsură ce vorbeam. Când am conțenit să-i mai descriu făptura minunată cu entuziasmul băiețandrului ce văzuse toată viața doar pe cei din rasa sa cu piele întunecată, a căzut în genunchi alături de mine.

– Ai văzut-o! spuse el, cu o profundă tulburare în glas. Slavă ție! fiindcă îți este menit să devii unul dintre maeștrii noștri – un ajutor pentru popor – căci ești un clar-văzător.

Năucit de cuvintele sale, îl priveam tăcut. Eram îngrozit, crezând că începuse să-și piardă mințile. Priveam în jur, întrebându-mă dacă m-aș fi putut întoarce la templu, ca să scap de el. Dar chiar când întorceam pe toate părțile în sinea mea dacă să mă aventurez sau nu să fac asta, s-a

ridicat și s-a întors spre mine cu un surâs neobișnuit de blând, care părea să acopere și să ascundă urâțenia trăsăturilor sale mult prea accentuate:

– Vino cu mine! mi-a spus; m-am ridicat și l-am urmat.

Am traversat grădina, care era atât de plină de lucruri interesante pentru ochii mei curioși, încât am rămas în urma sa. Ah, câte flori minunate, de un purpuriu somptuos, având un roșu aprins adânc ascuns în inimile lor! Cât de greu îmi era să nu mă opresc pentru a inspira parfumul fiecărui boboc minunat, chiar dacă, fiind încă sub efectul recentei contemplații, îmi păreau a nu fi decât o reflectare a supremei frumuseți a florii de lotus alb.

Ne-am îndreptat spre o poartă ce conducea spre templu, diferită de cea prin care intrasem în grădină. În timp ce ne apropiam de ea, de acolo au ieșit doi preoți îmbrăcați cu aceleași robe de in alb ca și preotul cu barbă de aur, Agmahd. Aceștia aveau pielea întunecată și totuși se mișcau cu aceeași maiestate și echilibru, ca și cum ar fi fost cele mai bine înrădăcinate dintre toate roadele Pământului; totuși, în ochii mei, le lipsea ceva ce preotul Agmahd avea – o anumită perfecțiune a calmului și siguranței de sine. Erau mai tineri decât el, după cum am văzut curând; poate că de aici provenea diferența. Profesorul meu cu față întunecată i-a tras de-o parte, lăsându-mă să stau în umbra plăcută a mării porți boltite. Le vorbea agitat, dar cu un respect evident, în timp ce ei, ascultând cu un mare interes, aruncau când și când câte o privire spre mine.

Curând după aceea s-au apropiat de mine, iar bărbatul cu robă neagră plecă de-a lungul peluzei, întorcându-se pe drumul pe care venisem împreună. Preoții îmbrăcați în alb s-au apropiat de poartă, vorbind între ei cu voce scăzută.

Când au ajuns lângă mine, mi-au făcut semn să-i urmez, lucru pe care l-am făcut; am trecut prin coridoare înalte, răcoroase, privind distrat în jurul meu, așa cum avusesem mereu obiceiul prostesc; în acest timp ei, continuând să șușotească în timp ce-mi arătau drumul, aruncau din când în când spre mine priviri al căror sens nu-l puteam înțelege.

Au ieșit curând din coridoare și au intrat într-o cameră mare, similară cu cea în care îl văzusem deja pe preot instruindu-și copiii. Aceasta era împărțită de o draperie brodată, ce se revărsa în falduri maiestuoase din plafonul înalt până la podea. Întotdeauna îmi plăcuseră lucrurile frumoase și am observat că, atingând podeaua, draperia rămânea rigidă, având tăria dată de lucrătura de aur ce o acoperea.

Unul dintre preoți se apropie și, ridicând ușor una din laturile draperiei, spuse:

– Stăpâne, pot intra?

Și atunci am fost din nou cuprins de un ușor tremur. În fond, nu se uitaseră urât la mine, așa că nu aveam de ce să mă tem de vreo pedeapsă. Priveam speriat spre minunata draperie și mă întrebam, cu o frică naturală, cine ar fi putut fi așezat înapoia ei.

N-am avut prea mult timp în care să tremur și să fiu speriat fără să știu de ce anume. Căci curând preotul care se apropiase s-a întors, urmat de preotul cu barba de aur, Agmahd.

Nu mi-a vorbit, dar le-a spus celorlalți:

– Așteptați aici cu el, în timp ce merg să vorbesc cu fratele meu Kamen Baka.

Și spunând acestea, ne-a lăsat singuri în marea încăpere de piatră.

Frica și-a revărsat din nou tremurul peste mine. Dacă preotul maiestuos mi-ar fi aruncat măcar o privire cât de cât binevoitoare, nu m-aș fi lăsat chiar așa pradă fricii, dar acum iarăși eram terorizat de ideile neclare legate de ceea ce ar fi putut să mi se întâmple; în plus, eram slăbit și de leșinul pe care îl avusesem de curând.

Tremurând, m-am prăbușit pe o bancă de piatră ce se întindea de-a lungul zidului, în timp ce cei doi preoți cu părul întunecat vorbeau între ei.

Bănuiesc că suspansul mi-ar fi putut provoca rapid o nouă cufundare în inconștiență, dar am fost readus brusc pradă îndoielilor și ezitărilor în legătură cu situația mea odată cu intrarea lui Agmahd, însoțit de un preot având un aspect încă mai nobil. Avea pielea lăptoasă și părul de culoare deschisă, chiar dacă nu erau la fel de deschise la culoare ca ale lui Agmahd, dar avea și el aceeași imobilitate a corpului care îl făcea pe Agmahd să mă umple de un respect plin de teamă; iar în ochii săi era o bunăvoință pe care nu o văzusem până atunci pe chipul niciunuia dintre preoți.

Privindu-l, m-am mai liniștit.

– Iată-l, spuse Agmahd, cu vocea sa rece și melodioasă.

De ce oare, mă întrebam, se vorbea așa de mine? Nu eram decât un nou novice, care fusese deja îndrumat spre profesorul său.

– Fraților, strigă Kamen Baka, n-ar fi oare preferabil să-l îmbrăcăm în roba albă a clarvăzătorilor? Duceți-l la baie, unde să fie îmbăiat și uns cu ulei. Apoi fratele meu Agmahd și cu mine îi vom pune roba albă. Apoi îl vom lăsa să se odihnească, în timp ce noi vom înștiința adunarea marilor preoți. Aduceți-l înapoi după ce va fi îmbăiat.

Cei doi preoți mai tineri m-au scos din încăpere. Începusem să înțeleg că făceau parte dintr-un ordin inferior al clasei preoțimii și, privindu-i mai bine acum, am observat că robele lor nu aveau acele minunate broderii cu fir de aur, ci aveau linii și cusături ornamentale negre de-a lungul marginilor.

Cât de delicioasă mi-a părut, după atâta îngrijorare, baia parfumată la care m-au condus! Mi-a calmat și ușurat totodată sufletul. Când am ieșit din apă, am fost frecat cu un ulei delicat și dulceag, iar apoi am fost înfășurat într-un cearșaf de in și mi s-au adus gustări – fructe, prăjituri cu ulei și o băutură aromată care părea să mă răcorească și să mă întărească în egală măsură. Apoi am fost condus înapoi în încăperea în care mă așteptau cei doi preoți.

Erau acolo, împreună cu un alt preot de rang inferior, care ținea în mâini un veșmânt de in de albul cel mai pur. Agmahd și Kamen Baka l-au luat în mâini și, în timp ce ceilalți preoți scoteau de pe trupul meu cearceaful care îl acoperea, au pus roba pe mine.

Și după ce au terminat, și-au împreunat mâinile deasupra capului meu, în timp ce toți ceilalți au îngenucheat.

Nu știam ce înseamnă toate acestea – așa că din nou m-am alarmat. Dar răcorirea trupului îmi liniștise mult și sufletul, așa că atunci când, fără să mai spună ceva, m-au trimis împreună cu cei doi preoți de rang inferior cu care mă simțeam cât de cât familiarizat, am prins curaj și pasul mi-a devenit mai ușor.

M-au condus într-o încăpere mică, în care se afla un divan lung, scund, acoperit cu un cearșaf de in. În cameră nu se mai afla nimic altceva, dar oricum simțeam deja că ochii și mintea mea aveau nevoie să rămână o vreme de-

parte de noi obiecte care să le trezească interesul. Cât de multe văzusem de când intrasem dimineață pe poarta templului!

Cât timp mi se părea că s-ar fi scurs de când dădusem drumul mâinii mamei la poarta de intrare!

– Odihnește-te în pace, mi-a spus unul dintre preoți. Dormi cât de mult vei putea, căci vei fi trezit la primele ore răcoroase ale nopții!

Iar apoi m-au lăsat singur.

Capitolul III

 -am întins pe divanul care era suficient de moale pentru a fi binevenit pentru corpul meu obosit și nu trecu mult până când m-am cufundat într-un somn profund, deși eram înconjurat doar de lucruri stranii.

Vigoarea și credința tinereții m-au făcut să uit, în voluptatea trecătoare a odihnei totale, tot ceea ce era atât de neobișnuit în noua mea situație.

Ceva mai apoi, aveam să intru din nou în acea chilie, tocmai pentru ca să revăd divanul și să mă minunez unde ar fi putut dispărea acea liniște a sufletului pe care o avusesem atâta timp cât fusesem un biet băiat ignorant.

Când m-am trezit, era deja destul de întuneric, așa că m-am ridicat brusc având conștiința clară a prezenței unei ființe umane în chilie.

Mintea îmi era tulburată de trezirea bruscă. Credeam că sunt acasă la părinții mei și că mama mă veghea, în tăcere.

– Mamă! am strigat, ce s-a întâmplat? De ce ești aici? Ești bolnavă? S-au rătăcit oile?

O clipă, n-am primit niciun răspuns, iar inima a început să-mi bată nebunește, căci mi-am dat seama, în mijlocul aceluia întuneric năucitor, că nu eram acasă – că de fapt eram într-un loc nou – că nu știam cine ar fi putut să mă vegheze în felul acesta, în tăcere, în chilia mea. Pentru prima oară mi-a fost dor de cămăruța mea de acasă, de sunetul vocii mamei mele. Și, deși cred că eram un flăcău curajos, nu foarte înclinat spre slăbiciunile femeiești, m-am întins la loc și am plâns din toate puterile.

– Aduceți lumini, spuse o voce calmă, s-a trezit.

Am auzit zgomote în jurul meu și o aromă puternică ajunsese la nările mele. Apoi au intrat pe ușă doi novici tineri, aducând lămpi de argint, ce au aruncat în celulă o lumină bruscă și plină de viață. Apoi am văzut – iar imaginea m-a surprins atât de mult încât am încetat imediat să mai plâng și am uitat dorul de casă – am văzut că întreaga chilie era plină de preoți în robe albe, ce stăteau cu toții în picioare, nemișcați. Deci nicio mirare că fusesem copleșit de senzația unei prezențe umane în încăperea. Eram înconjurat de o mulțime de oameni tăcuți, cu aspect de statuie, ale căror priviri erau îndreptate spre podea, ale căror mâini erau împreunate pe piept.

M-am prăbușit la loc pe divan și mi-am acoperit fața; luminile, mulțimea de fețe, mă copleșiseră; așa că după ce mi-am revenit din năuceală, m-am simțit din nou foarte dispus să reîncep să plâng, pur și simplu pentru că ideile mi se învălmășiseră cu totul în minte. Parfumul a devenit mai puternic și mai intens, camera părea umplută cu tămâie aprinsă; iar când mi-am deschis ochii, am văzut câte un preot tânăr de fiecare parte a patului, ținând în mână câte un vas în care ardea tămâie.

Camera, după cum am spus, era plină de preoți, dar exista un cerc interior în jurul divanului. Am privit cu groază plină de respect spre fețele acelor oameni. Printre ei se aflau Agmahd și Kamen, iar ceilalți aveau, asemenea lor, aceeași stranie imobilitate a expresiei feței, care mă tulbura atât de profund. Mi-am plimbat ochii de la o figură la alta și, din nou, mi-am acoperit fața tremurând. Mă simțeam înconjurat de o barieră impenetrabilă; cu toți acești bărbați în jurul meu, eram prizonierul a ceva cu mult mai impenetrabil decât niște ziduri de piatră. În cele din urmă, liniștea a fost spartă. Agmahd spuse:

– Ridică-te, copile, și vino cu noi.

M-am ridicat ascultător, cu toate că de fapt aș fi preferat să rămân singur în chilia mea întunecată decât să însoțesc această mulțime stranie și tăcută. Dar am știut că nu aveam altă alegere decât să mă supun tăcut din clipa în care am întâlnit ochii albaștri, reci și impenetrabili pe care Agmahd îi îndreptase spre mine.

M-am ridicat și am descoperit că atunci când mă mișcam eram înconjurat de același cerc interior. În fața mea, în spatele meu, de-o parte și cealaltă a mea pășeau ei, ceilalți mișcându-se în mod ordonat în exteriorul centrului.

Am coborât de-a lungul unui coridor, până ce am ajuns la marea ușă de intrare în Templu. Era deschisă și m-am simțit reconfortat ca de vederea feței unui vechi prieten de scurta privire pe care am putut-o arunca domului înstelat de afară.

Dar această privire a fost scurtă. Ne-am oprit exact în interiorul ușii, iar o parte dintre preoți le-au închis și ferecat cu bare; apoi ne-am îndreptat spre coridorul central pe care îl zărisem de la prima mea trecere pe aici. Acum am obser-

vat că, deși era spațios și magnific, în el nu se deschidea nicio ușă, cu excepția uneia aflată sub o vultură ce se înălța la capătul opus marelui drum de acces. Mă întrebam prostește încotro duce această ușă.

Au adus un scaunel pe care l-au plasat în mijlocul coridorului. Mi s-a spus să mă așez pe el, privind spre ușa din fund.

Am făcut-o, tăcut și speriat: ce însemnau toate acestea? De ce trebuia să stau așa, cu marii preoți așezați în jurul meu? Ce încercare mă aștepta?

Dar am decis să fiu curajos, să nu mă tem. Nu eram deja îmbrăcat într-un veșmânt de in de albul cel mai pur? Este adevărat că nu era brodat cu aur; dar nu era ornamentat nici cu negru, asemeni celui purtat de preoții tineri. Era de un alb imaculat; și mă mândream cu faptul că acest lucru sigur însemna ceva important. Am încercat să-mi susțin cu această idee curajul șovăitor.

Mirosul de tămâie devenise atât de pătrunzător, încât simțeam că mi se tulbură gândurile. Nu eram obișnuit cu parfumurile pe care preoții le răspândeau atât de generos.

Deodată, fără a spune un cuvânt, fără ca vreun semn să mă fi pregătit, luminile s-au stins și m-am trezit din nou cufundat în întuneric, înconjurat de o mulțime stranie și tăcută.

Am încercat să-mi adun gândurile și să-mi dau seama unde anume mă aflam. Îmi aminteam că majoritatea mulțimii de preoți se afla în spatele meu dar că, în fața mea, preoții se separaseră, astfel încât, cu toate că cercul interior încă mă mai izola de ceilalți preoți, atunci când luminile fuseseră stinse priveam direct de-a lungul coridorului, spre ușa boltită.

Povestea lui Sensa continuă, plină de răsturnări de situație și experiențe transformatoare.

Puteți lua parte la ea cumpărând cartea din librării sau online, pe **www.editurasapte.ro**.